OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. [1]

1. W niniejszej skardze Parlament Europejski wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1968/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. [2], na mocy którego Rada Unii Europejskiej ustaliła warunki finansowego uczestnictwa Wspólnoty w Międzynarodowym Funduszu na rzecz Irlandii [3] w latach 2007–2010. Rozporządzenie to zostało przyjęte na podstawie art. 308 WE.

2. Na poparcie swojej skargi Parlament podnosi, że postanowienia tego artykułu nie mogą służyć jako podstawa rzeczonego rozporządzenia. Jego zdaniem środki zawarte w zaskarżonym rozporządzeniu należą do zakresu postanowień tytułu XVII traktatu WE, poświęconych spójności gospodarczej i społecznej, a w szczególności art. 159 trzeci akapit WE. Do Trybunału zwrócono się zatem o ustalenie, czy środki mające za zadanie konsolidację procesu pokojowego i pojednania między podzielonymi grupami społecznymi w pewnym regionie Wspólnoty mogą, lub nie, zostać uznane za integralną część wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej regulowanej przez postanowienia tytułu XVII traktatu.

3. W poniższej opinii przedstawiam powody, dla których uważam, że zarzut oparty na błędnym wyborze podstawy prawnej jest uzasadniony.

I — Ramy prawne

A — *Prawo pierwotne*

4. Artykuł 158 WE stanowi:

„W celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Wspólnoty rozwija ona i prowadzi działania służące wzmocnieniu jej spójności gospodarczej i społecznej.

W szczególności Wspólnota zmierza do zmniejszenia dysproporcji w poziomach

1 — Język oryginału: francuski.
2 — Rozporządzenie w sprawie wkładów finansowych Wspólnoty do Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii (2007–2010) (Dz.U. L 409, s. 81 oraz sprostowanie Dz.U. 2007, L 36, s. 31, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").
3 — Zwanym dalej „IFI".

rozwoju różnych regionów oraz zacofania regionów lub wysp najmniej uprzywilejowanych, w tym obszarów wiejskich".

5. Zgodnie z art. 159 akapit pierwszy WE:

„[…] Przy formułowaniu i urzeczywistnianiu polityk i działań Wspólnoty oraz przy urzeczywistnianiu rynku wewnętrznego bierze się pod uwagę cele określone w artykule 158 i przyczynia się do ich realizacji. Wspólnota wspiera także osiąganie tych celów przez działania, które podejmuje za pośrednictwem funduszy strukturalnych (Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej [EFOGR] — Sekcja Orientacji, Europejskiego Funduszu Społecznego [EFS], Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego [EFRR]), Europejskiego Banku Inwestycyjnego [EBI] oraz innych istniejących instrumentów finansowych".

6. Ponadto zgodnie z art. 159 akapit trzeci WE:

„Jeśli działania szczególne okażą się niezbędne poza funduszami i bez uszczerbku dla środków przyjętych w ramach innych polityk Wspólnoty, działania takie mogą być przyjmowane przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym oraz Komitetem Regionów".

7. Ponadto zgodnie z art. 308 WE:

„Jeżeli działanie Wspólnoty okaże się niezbędne do osiągnięcia, w ramach funkcjonowania wspólnego rynku, jednego z celów Wspólnoty, a niniejszy Traktat nie przewidział kompetencji do działania wymaganego w tym celu, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, podejmuje właściwe działania".

B — *Umowa angielsko-irlandzka z 1985 r. i umowa w sprawie Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii*

8. W dniu 15 listopada 1985 r. Irlandia i rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii podpisali w Hillsborough umowę [4], na mocy której strony zobowiązały się współpracować w celu „zapewnienia pokoju, stabilności i dobrobytu całej wyspy poprzez sprzyjanie pojednaniu, poszanowaniu praw człowieka, współpracy przeciwko terroryzmowi oraz rozwojowi współpracy

4 — *Recueil des traités des Nations unies*, tom 1413, nr I-23668, zwana dalej „umową angielsko-irlandzką".

gospodarczej, społecznej i kulturalnej” [5] [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej umowy poniżej].

9. Pośród dziedzin działania objętych rzeczoną umową angielsko-irlandzką znajduje się, zgodnie z brzmieniem tytułu F tej umowy, współpraca transgraniczna w dziedzinach gospodarczej, społecznej i kulturalnej. I tak art. 10 lit. a) umowy angielsko-irlandzkiej stanowi, że „oba rządy będą współdziałać w celu sprzyjania rozwojowi gospodarczemu i społecznemu regionów obu części Irlandii, które szczególnie silnie poniosły konsekwencje niestabilności w ostatnich latach, i zbadają możliwości otrzymania pomocy międzynarodowej w tym celu”.

10. Zgodnie z tym postanowieniem oraz z myślą o realizacji jego celów Irlandia i rząd Zjednoczonego Królestwa zawarły w dniu 18 września 1986 r. umowę dotyczącą Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii [6].

11. W preambule do tej umowy Irlandia i rząd Zjednoczonego Królestwa uznają, że „poważny stan niedostatecznego zatrudnienia i liczne straty tworzą atmosferę rodzącą niestabilność oraz że owe niestabilność oraz niezgoda tworzą z kolei niesprzyjające warunki dla postępu gospodarczego i społecznego” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej umowy poniżej].

12. Zgodnie z art. 2 rzeczonej umowy „[c]elem [IFI] są działania na rzecz postępu gospodarczego i społecznego oraz zachęcanie do kontaktów, dialogu i pojednania pomiędzy nacjonalistami i unionistami w całej Irlandii”.

13. Artykuł 3 umowy MFI stanowi, że „w tym celu [IFI] stymuluje inwestycje prywatne i ducha przedsiębiorczości; uzupełnia programy rządowe i zachęca do ochotniczych działań […]. Z uwagi na specyficzne problemy Irlandii Północnej, które związane są z niestabilnością istniejącą w ostatnich latach, zostanie im poświęconych około trzech czwartych zasobów [IFI]”.

14. W art. 4 umowy wymieniono kategorie projektów, które powinny stanowić priorytet finansowania przez IFI. Zasadniczo dotyczą one inwestycji w sektor prywatny, projektów współpracy transgranicznej w dziedzinach gospodarczej, edukacyjnej i badawczej, projektów służących polepszeniu warunków życia mieszkańców regionów dotkniętych poważnymi problemami gospodarczymi lub społecznymi, takimi jak wysoki poziom bezrobocia lub brak infrastruktury, a także projektów kształcenia zawodowego za granicą.

15. Z postanowień art. 5 i 6 rzeczonej umowy wynika, że IFI jest organizacją międzynarodową, której członkami są Irlandia oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii i która posiada osobowość

5 — Artykuł 4 ust. a) pkt ii) umowy angielsko-irlandzkiej.

6 — *Recueil des traités des Nations unies,* tom 1515, nr I-26244, zwana dalej „umową IFI”.

prawną. IFI kieruje Rada, której przewodniczący i członkowie są powoływani wspólnie przez Irlandię i rząd Zjednoczonego Królestwa. Kraje darczyńcy (Stany Zjednoczone Ameryki, Kanada, Nowa Zelandia, Australia i Wspólnota Europejska) mogą, jeśli tego pragną, powołać obserwatorów, którzy uczestniczą w spotkaniach Rady [7].

16. Wspólnota wnosi wkład finansowy do IFI od 1989 r. [8] Przewiduje się, że prace IFI będą trwać do 2010 r.

C — *Zaskarżone rozporządzenie*

17. Zaskarżone rozporządzenie ma za zadanie stworzyć ramy wkładów finansowych Wspólnoty do IFI wnoszonych w latach obrachunkowych 2007, 2008, 2009 i 2010. Kwota odniesienia dla okresu 2007–2010 wynosi 60 mln EUR.

18. Zaskarżone rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 308 WE [9].

19. Zgodnie z brzmieniem motywu 2 zaskarżonego rozporządzenia Wspólnota „uznaj[e], że cele [IFI] odzwierciedlają jej własne cele".

20. Z motywu 3 rzeczonego rozporządzenia wynika, że „oceny przeprowadzone zgodnie z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 177/2005[[10]] potwierdziły potrzebę dalszego wspierania działań [IFI], przy jednoczesnym dalszym wzmacnianiu synergii celów i koordynacji z programami interwencyjnymi funduszy strukturalnych, w szczególności ze Specjalnym Programem na rzecz Pokoju i Pojednania w Irlandii Północnej i Granicznych Hrabstwach Irlandii (zwanym dalej „programem PEACE") ustanowionym zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającym przepisy ogólne w sprawie

7 — Komisja, reprezentowana przez Dyrekcję Generalną ds. Polityki Regionalnej, zasiada w Radzie IFI. Zobacz komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r. zawierający sprawozdanie w sprawie Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii na mocy z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 177/2005 [COM (2006) 563 wersja ostateczna, pkt 2.2]. Zobacz również art. 3 akapit pierwszy zaskarżonego rozporządzenia.

8 — Od momentu podjęcia przez Wspólnotę decyzji o wsparciu IFI, jej wkłady finansowe wynosiły 15 mln EUR rocznie w latach 1989–1994, 17 mln EUR rocznie w latach 1995–1999 oraz 15 mln EUR rocznie od 2000 r.

9 — Ta sama podstawa prawna została wykorzystana w przypadku rozporządzeń dotyczących wkładów wnoszonych we wcześniejszych okresach (art. 235 traktatu WE, po zmianach art. 308 WE).

10 — Rozporządzenie Rady z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie wkładów finansowych Wspólnoty do Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii (2005–2006) (Dz.U. L 30, s. 1).

funduszy strukturalnych” [11]. Prawodawca wspólnotowy uznał zatem, że proces pokojowy w Irlandii Północnej wymaga dalszego wspierania IFI ze strony Wspólnoty po dniu 31 grudnia 2006 r. [12]

21. Zgodnie z motywem 6 zaskarżonego rozporządzenia jego „[g]łównym celem […] jest wspieranie pokoju i pojednania poprzez szerszy zakres działań niż działania objęte funduszami strukturalnymi, wykraczających poza zakres polityki Wspólnoty dotyczącej spójności gospodarczej i społecznej”.

22. Motyw 15 tego rozporządzenia wyjaśnia, że „strategia funduszu realizowana w ostatniej fazie […] działalności [IFI] (lata 2006–2010) zatytułowana „Współdzielenie przestrzeni” koncentruje się na czterech głównych obszarach: tworzeniu podstaw pojednania w najbardziej zmarginalizowanych wspólnotach, tworzeniu możliwości kontaktu pomiędzy podzielonymi wspólnotami, dążeniu do bardziej zintegrowanego społeczeństwa oraz pozostawieniu spuścizny. W związku z powyższym nadrzędnym celem [IFI] i niniejszego rozporządzenia jest wspieranie pojednania pomiędzy wspólnotami”.

23. W motywie 16 rzeczonego rozporządzenia prawodawca wspólnotowy wskazuje, że „[w]sparcie Wspólnoty przyczyni się do wzmocnienia solidarności pomiędzy państwami członkowskimi i pomiędzy ich obywatelami”.

24. Zgodnie z art. 2 zaskarżonego rozporządzenia:

„Wkład jest wykorzystywany przez [IFI] zgodnie z umową [IFI].

Przydzielając środki, [IFI] nadaje priorytet projektom o charakterze transgranicznym lub projektom obejmującym różne wspólnoty, tak aby uzupełniać działania finansowane z funduszy strukturalnych, a zwłaszcza działania prowadzone w ramach programu PEACE realizowanego w Irlandii Północnej i granicznych hrabstwach Irlandii.

Wkład jest wykorzystywany w taki sposób, aby doprowadzić do trwałej ekonomicznej

11 — Dz.U. L 161 s. 1. Rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem Rady (WE) nr 173/2005 z dnia 24 stycznia 2005 r. (Dz.U. L 29, s. 3), a następnie uchylone i zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. (Dz.U. L 210, s. 25) z mocą od dnia 1 stycznia 2007 r.

12 — Zobacz na temat uzasadnienia dalszego finansowania wspólnotowego ww. komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r., w którym stwierdza się, że „[s]ytuacja polityczna i społeczna regionu jest nadal niestabilna, a utrzymujący się poziom niepokojów społecznych i podziałów wymaga od UE podtrzymywania swoich działań na rzecz wspierania pokoju i pojednania w tej części Unii Europejskiej” (pkt 6) oraz że „[ponieważ] zwiększenie solidarności pomiędzy państwami członkowskimi oraz ich społeczeństwami to podstawowy cel UE, ważne jest dalsze wspieranie tych celów, wraz z innymi donatorami z różnych krajów, oraz odnowienie wkładu UE dla IFI” (s. 10).

i społecznej poprawy na obszarach będących przedmiotem zainteresowania. Nie jest on wykorzystywany w celu zastąpienia innych wydatków publicznych i prywatnych".

25. Zgodnie z art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia wkładami Wspólnoty do IFI zarządza Komisja. Z zastrzeżeniem przepisów art. 7 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia, roczne wkłady są wypłacane w ratach w następujący sposób:

„a) pierwsza wypłata zaliczkowa w wysokości 40% dokonywana jest po otrzymaniu przez Komisję zobowiązania podpisanego przez przewodniczącego Rady [IFI], stwierdzającego, że [IFI] spełni warunki wymagane dla przyznania wkładu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

b) druga wypłata zaliczkowa w wysokości 40% dokonywana jest sześć miesięcy później;

c) ostatnia wypłata w wysokości 20% dokonywana jest po otrzymaniu i zatwierdzeniu przez Komisję rocznego sprawozdania z działalności [IFI] oraz zrewidowanych sprawozdań finansowych za dany rok".

D — *Program PEACE i rozporządzenie (WE) nr 1083/2006*

26. Program PEACE jest inicjatywą wspólnotową w ramach funduszów strukturalnych, której celem jest sprzyjanie postępowi na drodze do stworzenia pokojowego i stabilnego społeczeństwa, a także wspieranie pojednania w Irlandii Północnej i przygranicznych regionach Irlandii. Program PEACE został wprowadzony po raz pierwszy w trakcie okresu programowania 1995–1999 (PEACE I), a następnie został odnowiony w okresach 2000–2006 (PEACE II) i 2007–2013 (PEACE III).

27. Co się tyczy obecnego okresu programowania (2007–2013), program PEACE wdrażany jest jako program transgraniczny w rozumieniu przepisów art. 3 ust. 2 lit c) rozporządzenia nr 1083/2006.

28. Artykuł 3 rozporządzenia nr 1083/2006 opisuje cele Funduszu w sposób następujący:

„1. Działanie podejmowane przez Wspólnotę na podstawie art. 158 traktatu ma na celu wzmocnienie spójności gospodarczej i społecznej w rozszerzonej Unii Europejskiej w celu wsparcia harmonijnego, zrównoważonego i trwałego rozwoju Wspólnoty. […] Jego

celem jest zmniejszenie dysproporcji gospodarczych, społecznych i terytorialnych, które powstają zwłaszcza w państwach i regionach opóźnionych w rozwoju i w związku z restrukturyzacją gospodarczą i społeczną oraz z procesem starzenia się ludności.

Działanie podejmowane w ramach funduszy obejmuje, na poziomie krajowym i regionalnym, priorytety Wspólnoty sprzyjające trwałemu rozwojowi poprzez wzmacnianie wzrostu, konkurencyjności, zatrudnienia i integracji społecznej oraz poprzez ochronę i poprawę jakości środowiska naturalnego.

2. W tym celu EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EBI oraz inne istniejące wspólnotowe instrumenty finansowe przyczyniają się, każdy we właściwy dla siebie sposób, do osiągnięcia następujących trzech celów:

[…]

c) celu Europejska współpraca terytorialna, który jest ukierunkowany na umacnianie współpracy transgranicznej poprzez wspólne inicjatywy lokalne i regionalne, umacnianie współpracy transnarodowej za pomocą działań sprzyjających zintegrowanemu rozwojowi terytorialnemu powiązanemu z priorytetami Wspólnoty oraz umacnianie współpracy międzyregionalnej i wymiany doświadczeń na właściwym szczeblu terytorialnym.

[…]”.

29. Zgodnie z pkt 22 załącznika II do tego rozporządzenia program PEACE „będzie obejmować zwłaszcza działania nakierowane na promowanie spójności pomiędzy grupami społecznymi, w celu promowania stabilności społecznej i gospodarczej w objętych nim regionach”. Kwalifikowalny obszar będzie obejmować całą Irlandię Północną oraz przygraniczne hrabstwa Irlandii. Program ten będzie realizowany w ramach celu Europejska współpraca terytorialna […].

II — Procedura prawodawcza, która doprowadziła do wydania zaskarżonego rozporządzenia

30. Jak już wspomniałem, Wspólnota wnosi wkład finansowy do IFI od 1989 r. Rozporządzenie nr 177/2005 zawierało przepisy obowiązujące w okresie 2005–2006. Zgodnie z art. 5 tego rozporządzenia do dnia 31 marca 2006 r. Komisja była zobowiązana przedłożyć

organowi budżetowemu sprawozdanie oceniające wyniki działalności IFI oraz potrzebę dalszego wnoszenia wkładów po roku 2006, z uwzględnieniem postępów w procesie pokojowym w Irlandii Północnej.

31. W dniu 12 października 2006 r. Komisja przedstawiła to sprawozdanie [13], w którym opowiedziała się za kontynuacją wsparcia wspólnotowego. Na tej podstawie Komisja jednocześnie przedłożyła Radzie projekt rozporządzenia [14] w sprawie kontynuacji wnoszenia wkładu Wspólnoty do IFI w okresie 2007–2010.

32. Jako podstawa prawna projektu Komisji został wskazany art. 308 WE, który wymaga jednomyślności w Radzie i konsultacji z Parlamentem. Po otrzymaniu tego projektu Parlament, za zgodą swojej komisji ds. prawnych, przyjął go w drodze uchwały legislacyjnej z dnia 13 grudnia 2006 r. [15], wprowadzając tylko jedną zmianę, polegającą na zmianie podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia z art. 308 WE na art. 159 WE.

33. W dniu 21 grudnia 2006 r. Rada przyjęła projekt Komisji na podstawie art. 308 WE.

13 — Wyżej wymieniony komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r.

14 — Projekt rozporządzenia Rady z dnia 12 października 2006 r. w sprawie wkładów finansowych Wspólnoty do Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii (2007–2010) [COM (2006) 564 wersja ostateczna].

15 — P6_TA-PROV(2006)0562.

III — Żądania stron

34. Parlament wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia z uwagi na to, iż nie zostało ono przyjęte w oparciu o odpowiednią podstawę prawną oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

35. Rada wnosi do Trybunału o:

— tytułem żądania głównego, oddalenie skargi jako bezzasadnej oraz

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania;

— tytułem żądania ewentualnego, zgodnie z postanowieniami art. 231 akapit drugi WE, utrzymania w mocy skutków zaskarżonego rozporządzenia do czasu

przyjęcia nowego rozporządzenia i orzeczenie, że stwierdzenie nieważności nie ma wpływu na ważność dokonanych płatności ani zobowiązań przyjętych na podstawie zaskarżonego rozporządzenia.

36. Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 20 września 2007 r. Komisja, Irlandia i Zjednoczone Królestwo zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Rady.

IV — Główne argumenty stron

37. W uzasadnieniu skargi Parlament podnosi tylko jeden zarzut, dotyczący błędnego wyboru podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia. Jego zdaniem ustawodawca wspólnotowy nieprawidłowo wydał to rozporządzenie na podstawie postanowień art. 308 WE, podczas gdy kompetencje niezbędne w tym celu posiadał na podstawie postanowień art. 159 akapit trzeci WE.

38. Parlament powołuje się przede wszystkim na utrwalone orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym powołanie art. 308 WE jako podstawy prawnej aktu jest uzasadnione jedynie wtedy, gdy żaden inny przepis traktatu nie przyznaje organom Wspólnoty kompetencji niezbędnej dla wydania takiego aktu [16]. Następnie wskazuje, że art. 159 akapit trzeci WE przyznaje organom kompetencje do podejmowania szczególnych działań, które okazują się niezbędne poza Funduszami strukturalnymi, zmierzających do osiągania celów wzmocnienia spójności gospodarczej i społecznej Wspólnoty, o których mowa w art. 158 WE. Wyrażenie „wzmocnienie spójności gospodarczej i społecznej", znajdujące się w tym artykule, obejmuje wszystkie działania, niezależnie od ich formy prawnej i zakresu terytorialnego, sprzyjające harmonijnemu rozwojowi całej Wspólnoty, wzmocnieniu spójności społecznej i terytorialnej oraz solidarności państw członkowskich i narodów Wspólnoty. W takim sensie cele postanowień tego artykułu zostały wykorzystane w licznych aktach wspólnotowych, zarówno w ramach funduszy strukturalnych, jak i poza nimi.

39. Zdaniem Parlamentu cele realizowane przez Wspólnotę zarówno w drodze wkładów wnoszonych do IFI, jak i w ramach programu PEACE, są zbieżne. Zmierzają one do wzmocnienia spójności społecznej oraz solidarności między mieszkańcami Irlandii Północnej i przygranicznymi regionami

16 — Zobacz w szczególności wyroki z dnia 26 marca 1987 r. w sprawie 45/86 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. 1493, pkt 13; z dnia 30 maja 1989 r. w sprawie 242/87 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. 1425, pkt 6; z dnia 7 lipca 1992 r. w sprawie C-295/90 Parlament przeciwko Radzie, Rec. s. I-4193, pkt 11; z dnia 13 lipca 1995 r. w sprawie C-350/92 Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. s. I-1985, pkt 26; z dnia 26 marca 1996 r. w sprawie C-271/94 Parlament przeciwko Radzie, Rec. s. I-1689, pkt 13; z dnia 28 maja 1998 r. w sprawie C-22/96 Parlament przeciwko Radzie, Rec. s. I-3231, pkt 22; z dnia 2 maja 2006 r. w sprawie C-436/03 Parlament przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-3733, pkt 36.

Irlandii. Takie cele należą do zakresu „spójności gospodarczej i społecznej" w rozumieniu postanowień art. 158 WE.Parlament uważa, że nie można mówić o wzmocnieniu spójności gospodarczej i społecznej w tych regionach bez uprzedniego pojednania i wzajemnego zrozumienia między tymi wspólnotami. Wyjaśnia w tym względzie, że brak pojednania między wspólnotami jest jednocześnie jednym ze skutków niedostatecznego rozwoju gospodarczego i społecznego oraz przyczyną utrzymywania się takiego stanu rzeczy. A zatem próba rozwiązania problemu pojednania oznacza wzmocnienie spójności gospodarczej i ekonomicznej w znaczeniu przyjętym w art. 158 WE.

40. Parlament podkreśla jednocześnie komplementarność działań IFI i funduszy strukturalnych, w szczególności programu PEACE. W bieżącym okresie programowania przewidziano koncentrację działań programu PEACE na priorytetach określonych przez IFI w ramach strategii zatytułowanej „Współdzielenie Przestrzeni", na których powinny opierać się działania IFI do 2010 r. Zatem program PEACE powinien być realizowany zasadniczo w oparciu o dwa priorytety strategiczne, dotyczące odpowiednio pojednania między wspólnotami i wkładu w tworzenie wspólnego społeczeństwa. Priorytety te odpowiadają podstawowym kwestiom, na których IFI powinien koncentrować swe działania. Parlament podnosi ponadto, że homogeniczność i spójność działań IFI i działań funduszy strukturalnych znajduje wyraz również w bieżącym zarządzaniu tymi działaniami.

41. Aby można było ustalić, czy postanowienia art. 308 WE mogą, czy nie, stanowić podstawę prawną zaskarżonego rozporządzenia, należy zbadać cele, którym rozporządzenie to ma służyć poprzez wnoszenie wkładów finansowych do IFI, a nie cele IFI. Przepisy art. 2 akapity drugi i trzeci zaskarżonego rozporządzenia uzależniają wykorzystanie wkładów finansowych Wspólnoty od spełnienia konkretnych warunków, służących zagwarantowaniu, że finansowane w ten sposób działania mieścić się będą w zakresie celów realizowanych przez Wspólnotę w ramach polityki spójności gospodarczej i społecznej. Parlament podkreśla, że zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) i c) zaskarżonego rozporządzenia spełnienie tych warunków przez IFI jest konieczne, aby otrzymał on przedmiotowe wkłady wspólnotowe. Zatem nawet przy założeniu, że zakres działalności IFI, określony w umowie IFI, wykracza poza zakres stosowania wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej, wspólnotowe środki finansowe powinny być wykorzystywane przede wszystkim do działań mających, zgodnie z przepisami art. 2 akapity drugi i trzeci zaskarżonego rozporządzenia, „uzupełniać działania finansowane z funduszy strukturalnych", a w każdym razie do działań, które mogą „doprowadzić do trwałej poprawy sytuacji gospodarczej i społecznej na obszarach będących przedmiotem zainteresowania", tzn. działań, które w sposób oczywisty mieszczą się w zakresie celów objętych art. 158 WE. Tak więc zaskarżone rozporządzenie nie służy realizacji celów innych lub

szerszych niż wskazane w art. 158 WE. Motyw 6 rozporządzenia, który nie odzwierciedla jego treści ani celów, jest jedynie deklaracją zamiaru Rady służącą do uzasadnienia posłużenia się art. 308 WE.

42. Parlament zauważa również, że postanowienia art. 159 trzeci akapit WE nie precyzują ani sektorów, w których szczególne działania mają być podejmowanie, ani form, które działania te mogą przyjąć. Ponadto brzmienie tego artykułu nie wskazuje na to, by szczególne działania nie mogły przyjmować formy interwencji ad hoc lub doraźnych — jak to jest w przypadku działań, których dotyczy niniejsza sprawa — gdyby okazało się to niezbędne.

43. Wreszcie Parlament stwierdza, że ani postanowienia art. 159 WE, ani przepisy rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich [17] nie sprzeciwiają się temu, aby finansowanie szczególnego działania w rozumieniu postanowień akapitu trzeciego tego artykułu było zapewniane za pośrednictwem organizacji międzynarodowej. Zastrzegając, że przepisy znajdujące się w tym rozporządzeniu finansowym nie mogą mieć żadnego wpływu na wybór podstawy prawnej aktu wspólnotowego, wskazuje on jednak, że wiele przepisów rzeczonego rozporządzenia przewiduje wyraźnie możliwość wnoszenia przez Wspólnotę wkładów finansowych do instrumentów finansowych niezależnych od Wspólnoty, a także możliwość wykonywania budżetu za pośrednictwem organizacji międzynarodowych.

44. Rada twierdzi z kolei, że tytuł XVII traktatu WE nie ustanawia kompetencji do działania wymaganych w przypadku działalności IFI i nie może zatem stanowić odpowiedniej podstawy prawnej uzasadniającej przyznanie mu wkładów finansowych ze strony Wspólnoty.

45. Rada podnosi w pierwszym rzędzie, że zarówno struktura, jak i ogólna systematyka postanowień art. 158 WE i 159 WE wskazują na to, iż pojęcie działań szczególnych powinno obejmować cele, o których mowa w art. 158 WE. W rezultacie, zdaniem Rady, przyjęcie szczególnego działania poza funduszami strukturalnymi stanowi środek, z którego można korzystać, tak samo jak

17 — Dz.U. L 248, s. 1, zmienione rozporządzeniami Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz.U. L 390, s. 1) oraz Rady (WE) nr 1525/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r. (Dz.U. L 343, s. 9), zwane dalej „rozporządzeniem finansowym".

z uczestnictwa Wspólnoty w tych funduszach, w celu wzmocnienia gospodarczej i społecznej spójności Wspólnoty, a to z kolei w celu sprzyjania jej harmonijnemu rozwojowi ogólnemu.

46. Rada zauważa, że zachęcanie do kontaktów, dialogu i pojednania między nacjonalistami i unionistami na wyspie Irlandii stanowi centralny element zaskarżonego rozporządzenia. Jej zdaniem chodzi o cel, który w sposób oczywisty nie należy do zakresu postanowień art. 158 WE, które mają za zadanie sprzyjanie harmonijnemu rozwojowi, a w szczególności zmniejszeniu różnic w poziomie rozwoju różnych regionów Wspólnoty.

47. W kontekście historycznym i politycznym, który zrodził inicjatywę międzynarodową, w której Wspólnota uczestniczy w drodze zaskarżonego rozporządzenia, brak pojednania między nacjonalistami i unionistami na terytoriach objętych działaniami IFI uznawany jest za przeszkodę w efektywnym prowadzeniu polityki spójności gospodarczej i politycznej. Możliwość przyczynienia się do usunięcia tej przeszkody należy widzieć jako warunek skuteczności polityki spójności.

48. Rada stwierdza następnie, że program PEACE jest w przeciwieństwie do IFI inicjatywą wspólnotową, której środki są finansowane w ramach EFRR. Podstawa prawna programu PEACE nie wyposaża go w kompetencje pozwalające na objęcie wszystkich działań, które obecnie są objęte przez IFI, i to pomimo faktu, że niektóre działania, które mogą być finansowane przez oba instrumenty, tak są właśnie w praktyce finansowane. Oba instrumenty są skierowane równolegle na dwa aspekty problematyki irlandzkiej, którymi są z jednej strony niestabilność i konflikt, a z drugiej strony rozwój gospodarczy i społeczny, mimo że u ich źródła leży odmienny sposób podejścia. IFI sprzyja pojednaniu w celu umożliwienia osiągnięcia spójności, podczas gdy program PEACE sprzyja osiąganiu spójności w celu ułatwienia pojednania.

49. Rada i Irlandia podkreślają, że IFI jest organizacją międzynarodową, w której Wspólnota uczestniczy jedynie finansowo — za pomocą zaskarżonego rozporządzenia, której nie jest członkiem i która została utworzona niezależnie od jej woli. Natomiast tytuł XVII traktatu WE dotyczy sposobów działania Wspólnoty jako takiej, które są zarządzane zgodnie ze wspólnotowymi ramami prawnymi, w tym rozporządzeniem

finansowym. Zdaniem Rady ani ten tytuł, ani wspólnotowe ramy prawne nie mogą mieć zastosowania do organizacji międzynarodowej, której Wspólnota nie jest członkiem, i to nawet przy założeniu, że w danym momencie IFI zajmuje się przede wszystkim spójnością gospodarczą, a nie pojednaniem.

50. Gdyby Trybunał zdecydował się orzec o nieważności zaskarżonego rozporządzenia, Rada, podobnie jak Komisja, Irlandia i Zjednoczone Królestwo, wnosi tytułem żądania ewentualnego, aby zgodnie z postanowieniami art. 231 akapit drugi WE skutki tego rozporządzenia zostały utrzymane w mocy do czasu przyjęcia nowego rozporządzenia oraz aby stwierdzenie nieważności nie miało wpływu na płatności dokonane i zobowiązania podjęte na podstawie zaskarżonego rozporządzenia z ważnych względów pewności prawa związanych jednocześnie z prowadzonymi obecnie projektami oraz uzasadnionymi oczekiwaniami administracji IFI.

51. Komisja twierdzi również, że postanowienia art. 308 WE stanowią właściwą podstawę prawną przyjęcia środków zawartych w zaskarżonym rozporządzeniu.

52. Zauważa ona, że rozwój gospodarczy i społeczny, o którym mowa w umowie angielsko-irlandzkiej, chociaż ważny, nigdy nie był celem samym w sobie. Został on wybrany jako jeden ze środków zapewnienia stałego pokoju i stabilności w regionie dotkniętym rozłamem między głównymi reprezentowanymi tam nurtami. Z takiej perspektywy racją istnienia umowy IFI jest przede wszystkim niestabilność polityczna, a utworzony przez nią IFI ma na celu zmniejszenie, a nawet wyeliminowanie tej niestabilności, między innymi za pomocą działań gospodarczych i społecznych. Zatem błędem jest traktowanie aspektu gospodarczego i społecznego jako celu samego w sobie, ponieważ takie rozumienie prowadziłoby do pominięcia kontekstu politycznego i prawnego, w który wpisuje się umowa IFI.

53. Podsumowując, zaskarżone rozporządzenie ma za cel określić wkład finansowy wnoszony do IFI, który powinien zostać wykorzystany zgodnie z umową IFI, której jedynym celem, podobnie jak to ma miejsce w przypadku umowy angielsko-irlandzkiej, stanowiącej jej źródło, są pokój i pojednanie. Komisja twierdzi zatem, że prawodawca wspólnotowy postąpił prawidłowo, z jednej strony stwierdzając w motywie 15 zaskarżonego rozporządzenia, że „nadrzędnym celem [IFI] i niniejszego rozporządzenia jest wspieranie pojednania pomiędzy wspólnotami", a z drugiej strony uznając, że ponieważ

chodzi tutaj o misję mająca za zadanie sprzyjanie pokojowi i stabilności politycznej, traktat WE nie zawiera innej podstawy prawnej przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, niż postanowienia art. 308 WE.

54. Ponadto Komisja uważa, że ogólnego charakteru polityki wprowadzonej przez postanowienia art. 158 WE nie da się pogodzić z konkretnym programem interwencyjnym, z założenia ograniczonym do jednego regionu Wspólnoty, którego nie można uogólnić. Wyrażenie „szczególne działania" znajdujące się w art. 159 akapit trzeci WE nie jest w żaden sposób synonimem programów interwencyjnych ad hoc lub doraźnych. Koncepcja ogólnego charakteru postanowień art. 159 akapit trzeci WE jest zgodna z praktyką legislacyjną w tej dziedzinie [18].

55. Ponadto Komisja przyznaje, że działania IFI i funduszy strukturalnych rzeczywiście częściowo się pokrywają. Można to wyjaśnić w ten sposób, że sprzyjanie współpracy transgranicznej, w szczególności w drodze działań na rzecz rozwoju gospodarczego i społecznego regionów irlandzkich najmocniej dotkniętych niestabilnością, jest jedną z uprzywilejowanych przez umowę angielsko-irlandzką dróg prowadzących do osiągnięcia jej jedynego celu, czyli pokoju i pojednania. Komisja zwraca jednak uwagę, że IFI ma prawo wspierać działania, które nie mogłyby być finansowane na podstawie wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej. Komisja podaje przykład działania polegającego na dzieleniu się przez IFI wiedzą i doświadczeniem nabytym przez 20 lat z tymi, którzy starają się osiągnąć pokój w innych rejonach świata, a także programu mającego za zadanie ułatwianie kontaktów między lokalnymi wspólnotami, policją i District Policing Partnerships [19]. Wreszcie Komisja twierdzi, że rozłączność zakresów możliwych działań funduszy strukturalnych i IFI znajduje swój wyraz w art. 2 akapit drugi zaskarżonego rozporządzenia. Stwierdzenie, że przy rozdysponowywaniu wkładu Wspólnoty IFI uzupełnia działania finansowane przez fundusze strukturalne, oznacza, iż chodzi o finansowanie działań, które są różne i jednocześnie komplementarne.

56. Zjednoczone Królestwo twierdzi, że postanowienia art. 158 WE i 159 WE zostały przyjęte z myślą o usuwaniu nierówności gospodarczych i społecznych między regionami Wspólnoty, a nie w celu sprzyjania

18 — Na poparcie swych argumentów Komisja przytacza trzy rozporządzenia przyjęte na podstawie tych postanowień, z których wszystkie, jej zdaniem, mają charakter horyzontalny. Chodzi o rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej (Dz.U. L 311, s. 3), rozporządzenie (WE) nr 1082/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT) (Dz.U. L 210, s. 19) oraz rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (Dz.U. L 406, s. 1). Należy zauważyć, że rozporządzenie nr 2012/2002 zostało przyjęte na podwójnej podstawie prawnej, a konkretnie postanowień art. 159 akapit trzeci WE i 308 WE.

19 — Chodzi o partnerstwa lokalne w dziedzinie utrzymania porządku publicznego.

pokojowi i pojednaniu między różnymi wspólnotami w ramach jednego regionu. Otóż programy finansowane przez IFI w ramach strategii „Współdzielenie Przestrzeni" w sposób bardzo widoczny kładą akcent na cel w postaci wzajemnego porozumienia i pojednania między wspólnotami. Ponadto Zjednoczone Królestwo nie podważa tego, że IFI i program PEACE są pod pewnymi względami komplementarne, że pomagają często tym samym kategoriom osób oraz że niektóre projekty są finansowane przez IFI i przez program PEACE, niemniej jednak uważa, że obie inicjatywy służą innym celom.

V — Ocena

57. Zdaniem Irlandii podstawowym celem IFI, który, jak podkreśla, ma szczególny i wyjątkowy charakter, jest umacnianie pokoju i pojednanie między wspólnotami. O ile można uznać, że w polu zainteresowania IFI leży również rozwój gospodarczy i społeczny, o tyle zainteresowanie to ma charakter instrumentalny. Rozwój gospodarczy i społeczny nie jest bowiem dla IFI celem samym w sobie, a jedynie czynnikiem pojednania i postępu politycznego. Patrząc z tej perspektywy, Irlandia jest zdania, że IFI absolutnie nie można postrzegać jako mechanizmu wzmocnienia spójności gospodarczej i społecznej. Cztery główne obszary strategii IFI w okresie 2006–2010 dobrze ilustrują jego podstawową funkcję mechanizmu zmierzającego do osiągnięcia pojednania między nacjonalistami i unionistami. Wreszcie Irlandia twierdzi, że postanowienia art. 158 WE i 159 WE dotyczą przede wszystkim rozwoju gospodarczego, a nie zagadnień związanych z pojednaniem, dialogiem politycznym i umacnianiem pokoju.

58. Należy wpierw przypomnieć, że powołanie art. 308 WE jako podstawy prawnej aktu jest uzasadnione jedynie wtedy, gdy żaden inny przepis traktatu nie przyznaje organom Wspólnoty kompetencji niezbędnej dla wydania takiego aktu [20]. Zatem postanowienia art. 308 WE mają za zadanie uzupełnić brak kompetencji działania nadanych w sposób wyraźny lub dorozumiany instytucjom wspólnotowym przez określone postanowienia traktatu WE, jeśli kompetencje te okazują się, mimo wszystko, niezbędne do tego, aby Wspólnota mogła wykonywać swoje funkcje w celu osiągnięcia jednego z celów ustanowionych przez traktat [21].

20 — Zobacz orzecznictwo cytowane w przypisie 16.

21 — Wyrok z dnia 3 września 2008 r. w sprawach połączonych C-402/05 P i C-415/05 P Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-6351, pkt 211 i przytoczone tam orzecznictwo.

59. Ponadto jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, wybór podstawy prawnej aktu wspólnotowego powinien opierać się na obiektywnych elementach poddających się kontroli sądowej, do których należą cel i brzmienie aktu, a nie na podstawie prawnej zastosowanej przy przyjmowaniu innych aktów wspólnotowych posiadających podobną charakterystykę [22]. Należy również wyjaśnić, że zdaniem Trybunału na wybór podstawy prawnej aktu nie ma wpływu żywiona przez instytucję chęć brania intensywniejszego udziału w przyjmowaniu danego aktu, prace wykonane przy innej okazji w obszarze działania, do którego należy dany akt, ani kontekst, w jakim akt jest przyjmowany [23].

60. Mając na względzie to orzecznictwo, należy ustalić, czy — zgodnie z tym, co twierdzi Parlament — zaskarżone rozporządzenie powinno było zostać przyjęte na podstawie art. 159 akapit trzeci WE. Zanim zbadam cel i brzmienie rozporządzenia, przedstawię z tej perspektywy kilka uwag wstępnych na temat wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej.

22 — Wyrok z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie C-155/07 Parlament przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-8103, pkt 34 i przywołane tam orzecznictwo.

23 — Wyrok z dnia 4 kwietnia 2000 r. w sprawie C-269/97 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. I-2257, pkt 44.

A — *Uwagi wstępne na temat wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej*

61. Spójność gospodarcza i społeczna znajduje obecnie wyraz w wielu miejscach w traktatach UE i WE. Jej wzmacnianie jest celem jednocześnie dla Unii (art. 2 UE) i dla Wspólnoty (art. 2 WE). Zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 1 lit. k) WE działalność Wspólnoty obejmuje wzmacnianie spójności gospodarczej i społecznej. Postanowienia tytułu XVII traktatu WE, do którego należą od art. 158 WE do 162 WE, przyznają Wspólnocie kompetencje prowadzenia wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej w celu wsparcia harmonijnego rozwoju całej Wspólnoty.

62. Uznanie i rozwój tej polityki następowały stopniowo. Rzeczona polityka znalazła swój wyraz wpierw w szeregu inicjatyw wspólnotowych mających na celu wprowadzenie polityki regionalnej. Prawdziwym punktem zwrotnym było pod tym względem rozszerzenie Wspólnoty o Królestwo Danii, Irlandię i Zjednoczone Królestwo. Te dwa ostatnie

państwa wystąpiły bowiem w tamtym czasie o działania regionalne — Irlandia dla prawie całości swych regionów, a Zjednoczone Królestwo dla ubogich regionów Szkocji i Irlandii Północnej [24].

63. Wobec braku w traktacie EWG, podpisanym w dniu 25 marca 1957 r., postanowień nadających prawodawcy wspólnotowemu kompetencje do działania niezbędne do wprowadzenia polityki regionalnej, w celu rozwijania działań o charakterze regionalnym, a zwłaszcza ustanowienia EFRR, był on zmuszony posłużyć się w szczególności art. 235 traktatu WE (po zmianach art. 308 WE) [25].

64. Polityka regionalna została wyniesiona do rangi polityki wspólnotowej umocowanej w prawie pierwotnym dzięki Jednolitemu Aktowi Europejskiemu z 1986 r. Wprowadził on bowiem do traktatu EWG tytuł V, zatytułowany „Spójność gospodarcza i społeczna", który definiuje cele i określa środki realizacji tej polityki.

65. Od momentu wejścia w życie Jednolitego Aktu Europejskiego w dniu 1 lipca 1987 r. prawodawca wspólnotowy nie ma zatem potrzeby sięgania do postanowień art. 235 traktatu WE, jako generalnej klauzuli upoważniającej, w celu prowadzenia działań w ramach polityki spójności gospodarczej i społecznej.

66. Jednocześnie rzeczone postanowienie traktatu WE zachowało swoją wartość jako środek wzmocnienia kompetencji, którymi dysponuje Wspólnota, na wypadek zaistnienia sytuacji nieprzewidzianych w traktacie WE [26]. W razie gdy kompetencje przyznane Wspólnocie są niewystarczające, prawodawca wspólnotowy powinien skorzystać z postanowień art. 308 WE jako jedynej podstawy lub jako podstawy uzupełniającej postanowienia innych odpowiednich artykułów traktatu WE.

24 — Zobacz C. Blumann, „Historique de la politique communautaire de cohésion économique et sociale", *L'Europe et les régions: quinze ans de cohésion économique et sociale*, Bruylant, Bruksela 2003, s. 5, szczególnie s. 10.

25 — Rozporządzenie Rady (EWG) nr 724/75 z dnia 18 marca 1975 r. ustanawiające Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (Dz.U. L 73, s. 1).

26 — Zobacz C. Flaesch Mougin, „Commentaire de l'article 235", *Traité instituant la CEE: commentaire article par article*, pod redakcją V. Constantinesco, J.P. Jacqué, R. Kovar i D. Simon, Économica, Paryż 1992.

67. Rozporządzenie nr 2012/2002 stanowi ilustrację tej praktyki. Zgodnie z art. 1 w związku z motywem 1 tego rozporządzenia jego celem jest utworzenie Funduszu Solidarności, aby Wspólnota mogła w sposób szybki, skuteczny i elastyczny reagować w nadzwyczajnych sytuacjach kryzysowych, głównie w przypadku klęsk żywiołowych. Rzeczone rozporządzenie zostało przyjęte na podwójnej podstawie prawnej, a konkretnie na postanowieniach art. 159 akapit trzeci WE i 308 WE. Uzupełniające wykorzystanie postanowień art. 308 WE zostało uzasadnione w motywie 3 rozporządzenia nr 2012/2002 w sposób następujący: „Unia Europejska powinna także okazać solidarność z państwami negocjującymi obecnie swoje przystąpienie. Rozszerzenie niniejszego rozporządzenia w celu objęcia nim tych państw wymaga odwołania się do art. 308 [WE]". Prawodawca wspólnotowy uznał zatem, że na podstawie postanowień art. 159 akapit trzeci WE nie dysponował kompetencjami wystarczającymi do objęcia tą dziedziną polityki spójności gospodarczej i społecznej państw, które nie przystąpiły wówczas jeszcze do Unii [27].

68. Podstawowe zagadnienie, którego dotyczy niniejsza sprawa, również związane jest z zakresem kompetencji, którymi ustawodawca wspólnotowy dysponuje na podstawie postanowień art. 159 akapit trzeci WE, lecz tym razem w szczególnym kontekście wkładów finansowych wnoszonych przez Wspólnotę do organizacji międzynarodowej tworzonej przez dwa państwa członkowskie, której beneficjentami są wyłącznie regiony Wspólnoty, głównie Irlandia Północna, i z powodów, które zdaniem Rady i innych stron interweniujących wykraczają poza cele określone w tytule XVII traktatu WE. Czy należy zatem uznać, że ze względu na brak lub niewystarczający charakter przysługujących Wspólnocie na mocy art. 159 akapit trzeci WE kompetencji do prowadzenia takich działań prawodawca wspólnotowy był zmuszony sięgnąć po postanowienia art. 308 WE jako podstawę prawną zaskarżonego rozporządzenia?

69. Odpowiedź na to pytanie wymaga w pierwszym rzędzie przeanalizowania celu i brzmienia rozporządzenia, a następnie sprawdzenia, czy działanie Wspólnoty określone w rzeczonym rozporządzeniu należy do zakresu stosowania art. 159 akapit trzeci WE.

B — *Analiza celu i brzmienia zaskarżonego rozporządzenia*

70. Na wstępie pragnę przypomnieć, że art. 10 lit. a) umowy angielsko-irlandzkiej stanowi, że „oba rządy będą współdziałać w celu sprzyjania rozwojowi gospodarczemu

27 — Zobacz również podobnie rozporządzenie nr 1082/2006, oparte wyłącznie na art. 159 akapit trzeci WE, w którego motywie 16 stwierdzono, że „[postanowienie to] nie pozwala na objęcie podmiotów z państw trzecich przepisami prawa, dla których stanowi on podstawę prawną".

i społecznemu regionów obu części Irlandii, które szczególnie silnie poniosły konsekwencje niestabilności w ostatnich latach, i zbadają możliwości otrzymania pomocy międzynarodowej w tym celu". Właśnie w celu przyczynienia się do działań, o których mowa w tym artykule, utworzono następnie IFI. Artykuł 2 umowy IFI stanowi, że „[c]elem [IFI] są działania na rzecz postępu gospodarczego i społecznego oraz zachęcanie do kontaktów, dialogu i pojednania pomiędzy nacjonalistami i unionistami w całej Irlandii".

71. W 1988 r. Irlandia i rząd Zjednoczonego Królestwa zwróciły się do Wspólnoty o wniesienie wkładu do IFI. I tak od 1989 r. Wspólnota wspiera finansowo projekty IFI. W jednym z rozporządzeń, które poprzedzały zaskarżone rozporządzenie, tj. w rozporządzeniu (WE) nr 2687/94 [28], ustawodawca wspólnotowy wskazał, że „programy [IFI] stanowią zachętę do współpracy transgranicznej i między społecznościami oraz sprzyjają dialogowi i pojednaniu między republikanami i unionistami" [29] oraz że IFI „stanowi przykład owocnej współpracy angielsko-irlandzkiej mającej na celu sprzyjanie postępowi gospodarczemu i społecznemu oraz wspieranie pojednania między wspólnotami i ponad granicami" [30].

72. Zaskarżone rozporządzenie również kładzie akcent na te cele, ponieważ przeznaczeniem wkładów Wspólnoty jest sprzyjanie postępowi gospodarczemu i społecznemu na obszarach będących przedmiotem zainteresowania, a ostatecznie osiągnięciu pojednania między podzielonymi wspólnotami.

73. Z przepisów art. 2 akapity drugi i trzeci tego rozporządzenia wynika, że wkłady, które Wspólnota wnosi do IFI, angażowane są priorytetowo w „projekty o charakterze transgranicznym lub obejmujące różne społeczności" i powinny być „wykorzystywan[e] w taki sposób, aby doprowadzić do trwałej poprawy sytuacji gospodarczej i społecznej na obszarach będących przedmiotem zainteresowania". Przekazywanie wkładu rocznego Wspólnoty w postaci transz na zasadach określonych w art. 7 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia stanowi gwarancję, że wkład ten rzeczywiście zostanie wykorzystany w tym celu.

28 — Rozporządzenie Rady z dnia 31 października 1994 r. w sprawie wkładów finansowych Wspólnoty do Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii (Dz.U. L 286, s. 5).

29 — Motyw ósmy.

30 — Motyw jedenasty.

74. Ponadto z motywu 6 zaskarżonego postanowienia wynika, że jego „[g]łównym celem […] jest wspieranie pokoju i pojednania". Motyw 15 tego rozporządzenia również wyraża ten cel, nadając mu charakter celu nadrzędnego. Wymieniwszy cztery obszary, na których koncentruje się strategia nazwana „Współdzieleniem Przestrzeni", która rozpoczęła ostatnią fazę działalności IFI w okresie lat 2006–2010, prawodawca wspólnotowy wskazuje w tym miejscu, że „nadrzędnym celem [IFI] i niniejszego rozporządzenia jest wspieranie pojednania pomiędzy wspólnotami".

75. W związku z powyższym zadaniem działania wspólnotowego ustanowionego tym rozporządzeniem jest stawienie czoła problemom gospodarczym i społecznym Irlandii Północnej i hrabstw granicznych Irlandii w ramach procesu pokoju i pojednania.

76. Innymi słowy, działanie to ma służyć, tak samo jak program PEACE, umocnieniu podwalin gospodarczych i socjalnych procesu pokojowego. Jeśli pojednanie i co za tym idzie — umocnienie pokoju stanowią cel nadrzędny, można by rzec idealny, to zadaniem bardziej konkretnym i bezpośrednim zaskarżonego rozporządzenia jest przyczynienie się do rozwoju gospodarczego i społecznego danego regionu.

77. Oba te cele realizowane przez Wspólnotę stanowią jednocześnie ilustrację oryginalności i racji bytu mechanizmu wspólnotowego, który — jak wskazują na to zasadniczo akapity drugi i ósmy preambuły traktatu WE — ma za cel zachowanie pokoju dzięki zapewnieniu postępu gospodarczego i społecznego w różnych regionach Wspólnoty.

78. W tym miejscu należy zbadać, czy zaskarżone rozporządzenie, z uwagi na to, że służy sprzyjaniu postępowi gospodarczemu i socjalnemu na obszarach będących przedmiotem zainteresowania, a ostatecznie pojednaniu między podzielonymi wspólnotami, objęte jest zakresem stosowania art. 159 akapit trzeci WE.

C — *Czy zaskarżone rozporządzenie należy do zakresu stosowania art. 159 akapit trzeci WE?*

79. Należy wpierw przypomnieć, że postanowienia art. 159 akapit trzeci WE stanowią podstawę prawną szczególnych działań, które okazują się niezbędne poza funduszami strukturalnymi, zmierzających do wzmocnienia gospodarczej i społecznej spójności Wspólnoty.

80. Zgodnie z postanowieniami art. 158 akapit pierwszy WE misją, która przyświeca polityce wspólnotowej spójności gospodarczej i społecznej, jest „wspierani[e] harmonijnego rozwoju całej Wspólnoty". Polityka ta zmierza w szczególności, zgodnie z postanowieniami art. 158 akapit drugi WE, „do zmniejszenia dysproporcji w poziomach rozwoju różnych regionów oraz zacofania regionów lub wysp najmniej uprzywilejowanych, w tym obszarów wiejskich".

81. Sformułowanie tej misji w sposób ogólny daje pewną elastyczność i możliwość przystosowania celów, do których zmierza prawodawca wspólnotowy, w przypadku gdy pragnie on rozwijać wspólne działania. Priorytetowe obszary działania stale ewoluują zależnie od potrzeb gospodarczych i społecznych pojawiających się w różnych państwach członkowskich.

82. Wielowymiarowość spójności gospodarczej i społecznej oraz ogólny charakter misji, którą powierza się tej polityce, powodują, że jest ona trudno uchwytna [31]. Niełatwo jest zatem wytyczyć granice zakresu tej polityki, a spójność gospodarcza i społeczna zdają się być rozległą płaszczyzną o niezbyt wyraźnych konturach [32]. Orzecznictwo Trybunału nie daje nam w tym względzie rozstrzygających wskazówek [33].

31 — Zobacz Y. Petit, „La cohésion économique et sociale: objectif ou politique de la Communauté et de l'Union européenne?", *L'Europe et les régions: quinze ans de cohésion économique et sociale,* op. cit., s. 139, szczególnie s. 142.

32 — Zobacz C. Blumann, op. cit., s. 13. Zdaniem tego autora „spójność obejmuje w sensie formalnym gospodarkę i społeczeństwo, jednak rozciąga się ona jeszcze dalej, gdyż sięga również wymiarów kulturalnych, intelektualnych, społecznych i innych… Spójność plasuje się w samym sercu projektu europejskiego, a jej celem jest wzmocnienie jednolitości i jedności Unii Europejskiej. Podobnie jak prawa podstawowe i obywatelstwo wpisuje się ona w podstawowe zasady konstytucyjne i wyraża w najwyższym stopniu solidarność, która powinna w niej panować".

33 — W wyroku z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawie C-149/96 Portugalia przeciwko Radzie, Rec. s. I-8395, Trybunał podszedł do kwestii spójności gospodarczej i społecznej w sposób następujący: „[n]ależy zauważyć, że chociaż z postanowień art. 2 i 3 traktatu [obecnie, po zmianach, odpowiednio art. 2 WE i 3 WE] oraz z postanowień art. 130 A–130 E [obecnie, po zmianach, odpowiednio art. 158–162 WE] wynika, że wzmocnienie spójności gospodarczej i społecznej jest jednym z celów Wspólnoty i w rezultacie stanowi element odgrywający istotną rolę, w szczególności w procesie wykładni prawa wspólnotowego w obszarach gospodarczym i społecznym, przedmiotowe postanowienia mają charakter programowy, przez co realizacja celu spójności gospodarczej i społecznej powinna być wynikiem polityk i działań Wspólnoty oraz państw członkowskich" (pkt 86).

83. Nie jest jednak konieczne, aby wymienić w tym miejscu obszary działania należące do wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej. Należy jedynie ustalić, czy działanie Wspólnoty, którego celem jest sprzyjanie postępowi gospodarczemu i społecznemu w obszarach będących przedmiotem zainteresowania i w ostatecznym rozrachunku pokojowi i pojednaniu między podzielonymi wspólnotami, stanowi nieodłączną część wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej.

84. Twierdzę, że na to pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej i to z szeregu powodów.

85. Przede wszystkim polityka spójności stanowi mechanizm redystrybucji i przywracania równowagi między państwami członkowskimi [34]. Jest ona również wyrazem solidarności między państwami członkowskimi oraz między ich narodami. Ponieważ zgodnie z przepisami art. 2 akapit trzeci zaskarżonego rozporządzenia wkłady finansowe wnoszone przez Wspólnotę powinny prowadzić do trwałej poprawy sytuacji gospodarczej i społecznej na obszarach będących przedmiotem zainteresowania, mieszczą się one całkowicie, moim zdaniem, w zakresie polityki redystrybucji, której celem jest wyrównywanie nierówności gospodarczych i społecznych w pewnym regionie Wspólnoty poprzez likwidację łańcucha konfliktów i aktów przemocy.

86. Następnie, ponieważ wkłady te powinny być, na podstawie art. 2 akapit drugi rzeczonego rozporządzenia, przeznaczone priorytetowo na projekty o charakterze transgranicznym lub obejmującym różne społeczności, sprzyjają one współpracy transgranicznej, która stanowi jeden z głównych celów wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej [35].

87. Co więcej, środki mające sprzyjać tolerancji i pojednaniu między podzielonymi grupami społecznymi mają za cel wzmocnienie spójności między wspólnotami, która, moim zdaniem, jest jednym z aspektów pojęcia spójności społecznej. Poprzez zachęcanie podmiotów gospodarczych i społecznych za pomocą konkretnych projektów o charakterze transgranicznym lub wewnątrzwspólnotowym do przekraczania wciąż istnie-

34 — Zobacz C. Blumann, op. cit., s. 18.

35 — Co poświadcza art. 3 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1083/2006. Zobacz również narzędzie sprzyjania współpracy transgranicznej, ponadnarodowej i międzyregionalnej, jakim jest inicjatywa wspólnotowa Interreg [komunikat Komisji z dnia 28 kwietnia 2000 r. w sprawie ustalenia kierunków inicjatywy wspólnotowej dotyczącej współpracy transeuropejskiej i służącej sprzyjaniu harmonijnemu i zrównoważonemu rozwojowi terytorium europejskiego — Interreg III (Dz.U. C 143, s. 6)]. Należy zauważyć nadto, że Wspólnota prowadziła również działania za pośrednictwem programu Irlandia Północna–Irlandia w ramach inicjatywy Interreg II A (zob. ww. komunikat Komisji z dnia 28 kwietnia 2000 r., s. 28).

jących jeszcze barier kulturowych i społecznych, programy interwencyjne Wspólnoty przyczyniają się do budowy pokojowego i stabilnego społeczeństwa, a przez to do wzmocnienia spójności społecznej na obszarach będących przedmiotem zainteresowania.

88. Należy ponadto podkreślić, że istnieje silny związek między postępem gospodarczym i społecznym a umocnieniem pokoju i pojednaniem. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny w swej opinii z dnia 23 października 2008 r. na temat roli UE w procesie pokojowym w Irlandii Północnej [36] określił w sposób jasny naturę tego związku w następujących słowach: „[s]tabilność i dobrobyt wzajemnie się wzmacniają, a programy finansowania UE pomogły zwrócić uwagę na warunki społeczne i gospodarcze, które były konsekwencją konfliktu, ale także go podsycały" [37]. Za pomocą swych programów interwencyjnych Wspólnota oddziałuje zarówno na blizny gospodarcze i społeczne pozostawione przez konflikt, jak i na istniejące nadal przeszkody w umocnieniu pokoju. Pojednanie oraz rozwój gospodarczy i społeczny zdają się nieodłączne i powinny zostać wspólnie objęte wspólnotową polityką spójności gospodarczej i społecznej. Ponadto spójność, będąca właściwością całości, której wszystkie części są ze sobą ściśle połączone [38], nie może istnieć bez pojednania.

89. Podsumowując, okoliczność, że działanie wspólnotowe określone w zaskarżonym rozporządzeniu jest częścią procesu pokojowego i przez to zmierza w ostatecznym rozrachunku do pojednania podzielonych grup społecznych, nie powoduje moim zdaniem, że rozporządzenie nie należy do zakresu objętego postanowieniami tytułu XVII traktatu WE. Oznaczałoby to bowiem moim zdaniem zbyt wąski sposób pojmowania wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej, zgodnie z którym wyłączone z jej zakresu stosowania byłyby środki, których wyraźnie ustalonym celem byłoby doprowadzenie do trwałej poprawy sytuacji gospodarczej i społecznej w pewnym regionie Wspólnoty, i to tylko z tego powodu, że stanowią one część procesu pokojowego i mogą się przyczynić do pojednania podzielonych grup społecznych.

90. W moim przekonaniu pojęcie spójności gospodarczej i społecznej jest wystarczająco szerokie, aby pomieścić działania tego rodzaju. Co więcej, ogólny charakter misji powierzonej wspólnocie za pośrednictwem polityki spójności gospodarczej i społecznej pozwala, moim zdaniem, uwzględnić działania tego rodzaju jak określone w zaskarżonym rozporządzeniu w ramach tytułu XVII traktatu WE. Harmonijny rozwój całej Wspólnoty wymaga bowiem, aby obszary, w których

36 — Dokument SC/029 — CESE 1686/2008.
37 — Punkt 6.8.5 opinii.
38 — Zobacz *Le Petit Larousse illustré*, 1994.

istnieją napięcia społeczne mające negatywny wpływ na ich rozwój gospodarczy i społeczny, stały się przedmiotem interwencji ze strony Wspólnoty w ramach polityki zmierzającej do wzmocnienia spójności gospodarczej i społecznej.

91. Wreszcie wyrażenie użyte w art. 159 akapit trzeci WE, czyli „działania szczególne [, które] okażą się niezbędne poza funduszami [strukturalnymi]", jest moim zdaniem wystarczająco pojemne, aby mogło obejmować środki takie jak ustanowione w zaskarżonym rozporządzeniu. W przeciwieństwie do tego, co twierdzą Komisja i Rada, ani fakt, że mamy do czynienia z wkładami przeznaczonymi do wykorzystania w konkretnym obszarze Wspólnoty, ani okoliczność, że wkłady są wnoszone do organizacji międzynarodowej nie są moim zdaniem wystarczającym powodem, aby wykluczyć je z zakresu stosowania art. 159 akapit trzeci WE.

92. Odnośnie do pierwszego argumentu należy zauważyć, że postanowienia tego artykułu nie zawierają żadnego sformułowania, które pozwalałoby wykluczyć z zakresu jego stosowania wdrażanie szczególnych działań na rzecz regionu lub szeregu regionów Wspólnoty. Co więcej, jeśli polityka wspólnotowa spójności gospodarczej i społecznej ma stanowić mechanizm przywracania równowagi, zmierzający do osiągnięcia konwergencji regionów Wspólnoty, to logiczne jest, że jego działanie będzie się skupiać na regionach, które charakteryzują się istnieniem nierówności gospodarczych i społecznych.

93. Odnośnie do drugiego argumentu należy przypomnieć, że IFI jest instrumentem finansowym stworzonym przez dwa państwa członkowskie, do którego Wspólnota, podobnie jak inne państwa trzecie, postanowiła wnosić wkłady. Wspólnota w żaden sposób nie uczestniczy w kosztach ogólnego zarządu rzeczonej organizacji międzynarodowej. Koszty te, podobnie jak koszty operacyjne i koszty sekretariatu, ponoszone są przez Irlandię i rząd Zjednoczonego Królestwa [39]. Zatem wkład finansowy wnoszony corocznie przez Wspólnotę przeznaczony jest wyłącznie, jak stanowi art. 2 akapit trzeci zaskarżonego rozporządzenia, na projekty pozwalające na osiągnięcie trwałej poprawy sytuacji gospodarczej i społecznej na obszarach będących przedmiotem zainteresowania. W konsekwencji IFI stanowi z punktu widzenia Wspólnoty element uzupełniający jej działania na rzecz spójności gospodarczej i społecznej. Nawet jeśli działania Wspólnoty realizowane za pośrednictwem IFI, wnoszenie corocznego wkładu finansowego do tej organizacji międzynarodowej na warunkach ustanowionych przez rozporządzenie stanowi dla Wspólnoty przede wszystkim środek realizacji jej polityki spójności gospodarczej i społecznej w Irlandii Północnej i w przygranicznych hrabstwach Irlandii.

39 — Zobacz ww. komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r., pkt 2.1.3 akapit czwarty.

94. W świetle tej analizy uważam, że środki ustanowione w drodze zaskarżonego rozporządzenia należą do zakresu wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej. Analiza celu i brzemienia tego rozporządzenia oraz zakresu stosowania art. 159 akapit trzeci WE nie pozwala zatem na poparcie twierdzenia zawartego w motywie 6 rzeczonego rozporządzenia, że w istocie wykracza ono poza zakres wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej. Wspólnota posiada zatem na mocy art. 159 akapit trzeci WE kompetencje niezbędne do przyjęcia środków określonych w zaskarżonym rozporządzeniu. Ponieważ zostało ono przyjęte na podstawie art. 308 WE, należy, moim zdaniem, stwierdzić jego nieważność.

95. Na koniec pragnę wyjaśnić, że mimo iż strony poświęciły dużo miejsca w swoich uwagach podobieństwom lub różnicom, zależnie od bronionego poglądu, między IFI i programem PEACE, porównanie tych dwóch instrumentów nie może rozstrzygać o wyborze podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia [40]. Ograniczę się zatem do przedstawienia na ten temat następujących uwag.

96. Zdaniem Rady między celem IFI a celem programu PEACE istnieje fundamentalna różnica. IFI sprzyja bowiem pojednaniu w celu umożliwienia osiągnięcia spójności, natomiast program PEACE sprzyja osiąganiu spójności w celu ułatwienia pojednania. Takie rozróżnienie jest moim zdaniem sztuczne, jako że rozmaite sprawozdania poświęcone obu inicjatywom wskazują na istnienie w obu przypadkach ścisłego związku między dążeniami do postępu gospodarczego i społecznego a umocnieniem pokoju. Ponadto byłoby dziwne, gdyby celem programu PEACE, zważywszy na jego nazwę, nie było, jak to jest w przypadku zaskarżonego postanowienia, dążenie do pojednania między podzielonymi grupami społecznymi.

97. Jak to przyznaje skądinąd Komisja w ww. komunikacie z dnia 12 października 2006 r., „[c]el strategiczny programu PEACE — tzn. *intensyfikacja postępów w tworzeniu pokojowego i stabilnego społeczeństwa oraz wspieranie pojednania* — to jeden z podstawowych celów IFI" [41]. Poza tym jeśli kładzie się nacisk na komplementarny charakter obu inicjatyw, to raczej po to, aby uwydatnić ich punkty wspólne i ich zbieżność [42].

40 — Zobacz orzecznictwo cytowane w pkt 59 niniejszej opinii.

41 — Punkt 4.1 akapit pierwszy.

42 — Punkt 4.1 akapit czwarty („[j]eżeli chodzi o beneficjentów, IFI wspiera zasadniczo te same kategorie ludzi co program PEACE II"). Zobacz również pkt 6 akapit siódmy („[p]riorytety ustalone zarówno przez IFI, jak i programy WE dopełniają się i ten wysoki potencjał dla synergii należy dodatkowo wykorzystać"). Można również przytoczyć w tym miejscu uchwałę Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie oceny programu PEACE i strategii na przyszłość [P6_TA(2008)0205], którego motyw P brzmi następująco:
„mając na uwadze, że wiele działań prowadzonych w ramach podprogramów PEACE, programów IFI i w ramach inicjatywy Interreg charakteryzowało się dużym podobieństwem, a w niektórych dziedzinach pewnym stopniem powielania tych samych czynności".

98. Uważam zatem, że w efekcie byłoby bardziej logiczne, gdyby obie te inicjatywy wspólnotowe, które zmierzają do osiągnięcia podobnych celów, były objęte tą samą polityką wspólnotową, w tym przypadku polityką spójności gospodarczej i społecznej, regulowaną przez postanowienia tytułu XVII traktatu WE [43].

VI — W przedmiocie żądania utrzymania w mocy skutków zaskarżonego rozporządzenia

99. Gdyby Trybunał stwierdził, jak proponuję, nieważność zaskarżonego rozporządzenia, Rada, podobnie jak Komisja, Irlandia i Zjednoczone Królestwo wnoszą tytułem żądania ewentualnego, aby zgodnie z postanowieniami art. 231 akapit drugi WE skutki tego rozporządzenia zostały utrzymane w mocy do czasu przyjęcia nowego rozporządzenia oraz aby stwierdzenie nieważności nie miało wpływu na płatności dokonane i zobowiązania podjęte na podstawie zaskarżonego rozporządzenia z ważnych względów pewności prawa związanych jednocześnie z prowadzonymi obecnie projektami oraz uzasadnionymi oczekiwaniami administracji IFI.

100. Proponuję, aby Trybunał przystał na żądanie utrzymania w mocy skutków zaskarżonego rozporządzenia.

101. Zgodnie z postanowieniami art. 231 akapit drugi WE Trybunał Sprawiedliwości, jeśli uzna to za niezbędne, wskazuje, jakie skutki rozporządzenia, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne. Stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia bez utrzymania w mocy jego skutków mogłoby mieć negatywne konsekwencje dla działalności IFI i mogłoby prowadzić do stanu niepewności szkodliwego dla tych operacji, które zostały już sfinansowane przez IFI lub które są w trakcie finansowania. W tych okolicznościach istnieją, moim zdaniem, ważne powody związane z pewnością prawa, które uzasadniają skorzystanie przez Trybunał z kompetencji przyznanych mu mocą postanowień art. 231 akapit drugi WE [44]. Powinien on zatem, według mnie, utrzymać w mocy skutki zaskarżonego rozporządzenia do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia, przyjętego na odpowiedniej podstawie prawnej.

43 — Również inne czynniki, które oczywiście nie mogą mieć charakteru decydującego przy wyborze podstawy prawnej, wspierają moje przekonanie, że środki objęte zaskarżonym rozporządzeniem należą do zakresu wspólnotowej polityki spójności gospodarczej i społecznej. Należy bowiem zauważyć, że Komisja jest w Radzie IFI reprezentowana przez Dyrekcję Generalną ds. Polityki Regionalnej. Ponadto służbami Komisji Europejskiej, które zajmują się audytami i kontrolą IFI na miejscu, oprócz służb Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich, są służby dyrekcji generalnej „REGIO".

44 — W celu zapoznania się z niedawnym zastosowaniem tego postanowienia, zob. ww. wyrok z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie Parlament przeciwko Radzie, pkt 86–89.

VII — Wnioski

102. Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań, proponuję, aby Trybunał orzekł w następujący sposób:

1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1968/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie wkładów finansowych Wspólnoty do Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii (2007–2010).

2) Skutki rozporządzenia nr 1968/2006 zostają utrzymane w mocy do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia, przyjętego na odpowiedniej podstawie prawnej.

3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

4) Komisja Wspólnot Europejskich, Irlandia i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ponoszą koszty własne.